

Kadere Küsmüş Kadın

— Harun Yıldırım · 12 Mayıs 2017

KADERE KÜSMÜŞ KADIN

Sevda çalısı, kesti yüreğim-gönlüm yırtık
Bir, iki tel kalmıştı taa kökünden koparttık
Yaşarken umutlarım ölmüş, bitmiş artık
Her halinden belliydi kadere küsmüş kadın!
Aslı, Şirin misâli yaşasın senin adın!

Üç yapraklı goncayla bahar yazımız olsun
Küçük bir kulubemiz bir de kızımız olsun
Samyeli gibi esmek için yüzümüz olsun
Aşka değil bana mı senin bunca sitemin?
Nice yıllar yas tuttun bitmedi mi matemin?

Bir avuç yüreğimi için için, yaktılar
Dost bildiğim dostlarım düşman gibi baktılar
Çile prangasını ayağıma taktılar
Bakar bakmaz eridi ta yüreğimin yağı
Gidiyor kağınlarda bir ömrün gençlik çağı.

Utandım, söylemedim sevdiğim sorulunca
Yenik düştüm hayata yüreğim yorulunca,
Dağa çarptım kendimi kanadım kırılınca,
Sanma ki çiçek açtı güller gittin gideli,
Bir ömür yanmak mıdır aşkımızın bedeli?

'Gönül' denen müzeden miras mı çaldılar?
Haysiyet sandığımdan şerefimi aldılar
Teselli vermek için bir kaç saat kaldılar
Yandıkça yandı gülüm duman çıktı közümden
Ne hayalin, ne resmin gitmedi ki gözümden.

Yeşermese toprakta, çiçeğim çürüsedeymiş
Koskoca gökyüzünü sevdamız bürüsedeymiş
Ayaklarımız bir bir umuda yürüsedeymiş

Kahrımı düğümleyip ulayana ne deyin?
Ölünce toprağımı sulayana ne deyin?

Kararım savunmasız verilmiş tek celsede
Mueebbetlik değilde, hüküm idam gelsede
İçin için, yanarken belli etmeyip gülsede
Aşk adaletinde ki yetkide ölüm yazar;
Sana eserim kalsın beni gömdüğün mezar!

HARUN YILDIRIM